

ת"ד 6008/09/15 - ענת פלג נגד מדינת ישראל, נוי סבוני

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

ת"ד 6008-09-15 מדינת ישראל נ' סבוני
תיק חיצוני: 94762/2015

בפני	כבוד השופטת בכירה רבקה שורץ
מבקשים	ענת פלג
נגד	
משיבים	1. מדינת ישראל 2. נוי סבוני

החלטה

בפני בקשה לחיוב המדינה בהוצאות הגנתה של המבקשת בהתאם לסעיף 80(א) לחוק העונשין.

כנגד המבקשת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירות של נהיגה בחוסר זהירות, סיכון עוברי דרך בנסיעה לאחור, גרימת נזק וגרימת חבלה של ממש.

כתב האישום הוגש על סמך הימצאותה של המבקשת בסמוך למקום התאונה, כשהיא ישובה ברכבה במושב הנהג, כשהרכב מונע מתוך הנחה שהמבקשת נסעה לאחור ופגעה בהולכת הרגל שחצתה מאחור.

המבקשת כפרה במיוחס לה וטענה כי על אף שהיתה ברכבה במקום הארוע כשהוא מונע, הרכב היה בעצירה מוחלטת כל העת (בהילוך Parking).

לאחר ניהול הליך הוכחות ולאחר שבית המשפט בחן את העדויות והראיות שהובאו בפניו, ניתנה ביום 3.10.17 הכרעת דין במסגרתה זוכתה המבקשת, מחמת הספק.

ביום 02.11.17 פרט בית המשפט את נימוקי הכרעת הדין בהרחבה, לאחר שחלק מעדויות עדי התביעה נמצאו לא **מהימנות** (ע"ת/2 וע"ת/3) ומעדותם של החוקר (ע"ת/1) והבוחן (ע"ת/4) לא עלתה תמונה **חד משמעית** אודות נסיבות התאונה. התוצאה אפוא לבית המשפט נותר ספק סביר ממנו רשאית היתה הנאשמת ליהנות בהליך הפלילי, וכאן זיכוי של המבקשת **מחמת הספק**.

טענות ב"כ המבקשת

ב"כ המבקשת עותר לחיוב המדינה בהוצאות ההגנה בטענה למחדלי חקירה וטוען כי אילו היו פועלים גורמי החקירה בצורה מקצועית, לא היה מוגש כתב אישום כנגד המבקשת. לטענתו, בטרם הגשת כתב האישום היה על התביעה לבחון

האם ישנו סיכוי סביר להרשעה שכן לשיטתו מצב הראיות בתיק היה מביא תובע סביר להאמין שאין אפשרות סבירה שבית המשפט ירשיע את המבקשת.

לתמיכה בטענותיו הצביע ב"כ מבקשת על מזכרים וחוו"ד מטעם בוחן התנועה והפנה לפסיקה.

כן הוסיף וציין כי המאשימה ביקשה לתקן את כתב האישום על דרך של צירוף עדה ולאחר מכן הגישה בקשה נוספת על דרך של צירוף עד נוסף.

ב"כ המבקשת מסכם וטוען כי כתב האישום הוגש כאשר "ישנה הסתברות נמוכה מאוד להרשעה" ותוך כדי ההליך הסבירות להרשעה הפכה להיות אפסית אולם המאשימה לא שקלה בשנית המשך ניהול ההליך.

תגובת המאשימה

המאשימה מפנה לעילות החלופיות הקבועות בסעיף 80(א) לחוק העונשין - האחת, כאשר בית המשפט נוכח כי לא היה יסוד לאשמה, והשניה, קיומן של נסיבות אחרות המצדיקות את הענקת הפיצוי.

המאשימה בתגובתה טענה כי לא מתקיימות העילות הקבועות בחוק, הפנתה לפסיקה והדגישה כי המבקשת זוכתה "מחמת הספק" וזאת להבדיל מ"זיכוי מוחלט" שאף בגינו פסיקת הוצאות כנגד אוצר המדינה תיעשה במשורה.

לגופו של עניין טענה המאשימה כי במועד הגשת כתב האישום סברה כי קיימות ראיות מספיקות וכי ישנו סיכוי סביר להרשעה ולהוכחת אשמת המבקשת וזאת בהינתן עדותה של הולכת הרגל שנפגעה ושעדותה מעולם לא הובאה בפני בית המשפט בשל פטירתה בטרם נשמעה עדותה, מסיבות שאינן תלויות.

עמדת המאשימה היא כי פעלה בתום לב ובזהירות הראויה ו"תובע סביר" בהחלט היה מגיע למסקנה כי יש מקום להגיש כתב אישום כנגד המבקשת, ועובדה היא כי בענייננו לא נקבע היעדר יסוד לאשמה.

תשובת ב"כ המבקשת

בחלוף זמן ממועד תגובת המאשימה הגיש ב"כ המבקשת תשובה לתגובת המאשימה, וזאת מבלי שהתבקש או מבלי שביקש.

עיינתי בתשובת ב"כ המבקשת ונראה כי הוא מנסה לשוב ולדון בסוגיית הראיות ובעניינים שנדונו והוכרעו זה מכבר. לא מצאתי כי יש בתשובה כדי להעלות או להוריד מהנימוקים שהובאו לפניי במסגרת הבקשה, להוציא העובדה כי ב"כ המבקשת ממקד טיעוניו לחלופה השניה של סעיף 80(א) לחוק העונשין.

הכרעה

המסגרת הנורמטיבית הינה סעיף 80 (א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

על השיקולים השונים והעילות בנוגע לפסיקת פיצוי או הוצאות לפי סעיף 80 לחוק העונשין ראו: 4466/98 ראמי דבש נ' מ"י, פ"ד נו (3) 73, ע"פ 5923/07 ראשד שתיאוו נ' מ"י, הרכב: א. פרוקצ'ה, ע'. ארבל, י'. אלון, 6.4.09.

מן הכלל אל הפרט

עסקין בהליך משפטי שהסתיים בזיכוי המבקשת מהעבירות שיוחסו לה **"מחמת הספק"**.

זיכוי מחמת הספק לא מוביל בהכרח לזכאות לפסיקת הוצאות ההגנה [עיינו: רע"פ 960/99 מקמילן נ' מדינת ישראל ; ע"פ 5097/10 בוגנים נ' מדינת ישראל].

אכן, כטענת ב"כ המבקשת, בית המשפט נחשף למחדלים במסגרת שמיעת ההליך, אולם בית המשפט כבר נתן דעתו לכך ואף הטיל על המאשימה הוצאות (יצוין כי בגין תיקון כתב האישום וצירוף העדה הוטלו על המאשימה הוצאות ובהמשך המאשימה חזרה בה מבקשתה השניה להוספת עד).

אכן כתגובת המאשימה, בית המשפט לא נחשף למלוא התשתית הראייתית כפי שהיתה מונחת בפני המאשימה **בעת הגשת כתב האישום** נוכח פטירתה של הולכת הרגל במהלך שמיעת המשפט, בטרם נשמעה עדותה בפני בית המשפט.

ב"כ המבקשת אינו חולק על העובדה כי הולכת הרגל שנפגעה היתה העדה המרכזית של המאשימה בתיק זה (ראו סעיפים 15 ו-15 לבקשתו).

בנסיבות אלו, בהן נפטרה העדה המרכזית בתיק ועדותה לא הובאה מעולם בפני בית המשפט, לא ניתן לומר כי המאשימה, אשר בפניה עמדה עדותה של הולכת הרגל ערב הגשת כתב האישום, פעלה באי סבירות קיצוני כשהגישה את כתב האישום כנגד המבקשת.

באשר ל"**נסיבות אחרות**" שיש לבחון אם יש בהן כדי להצדיק פסיקת הוצאות לפי החלופה השנייה של סעיף 80 לחוק העונשין, לבית המשפט שיקול דעת רחב בפרשנות העילה.

בתיק נשמעו עדויות עדים ובסופו של יום **ההכרעה היתה על בסיס מהימנות העדים**.

בית המשפט נתן דעתו למחדלי המאשימה ואף חייב את המאשימה בהוצאות תוך כדי ניהול ההליך ; בית המשפט לא אפשר למאשימה להגיש את העדות של הולכת הרגל שנפטרה, ולכן עדותה מעולם לא הובאה בפני בית המשפט, ואולם היו עדויות נוספות בתיק שראוי היה לבחון אותן ; הדיון נסוב סביב סוגיית מהימנות עדים ותפקידו של בית המשפט לבחון ולהכריע בה ; אין קביעה פוזיטיבית של בית המשפט שהמבקשת לא ביצעה את העבירות המיוחסות לה.

רק לאחר שבית המשפט שמע את כלל הראיות כולל אלו של ההגנה , בחן אותן , שקל את מהימנות העדים ומהימנות עדותם בקפידה ובזהירות, הגיע למסקנה כי קיימות מספר אפשרויות סבירות להתרחשות התאונה.

אפשרות שהמבקשת אכן נסעה לאחר הינה אחת האפשרויות הסבירות שבית המשפט בחן אך בשים לב לאפשרות סבירה נוספת להתרחשות התאונה, שלא ניתן היה לשלול אותה, נקבע כי מארג הראיות מעלה ספק סביר ממנו רשאית המבקשת ליהנות (עמ' 27-28 להכרעת הדין מיום 2.11.17) ועל כן זוכתה הנאשמת מחמת הספק.

בנסיבות עסקינן, הבקשה לחייב את המאשימה בהוצאות, נדחית.

ניתנה היום, כ"ט טבת תשע"ח, 16 ינואר 2018, בהעדר הצדדים.